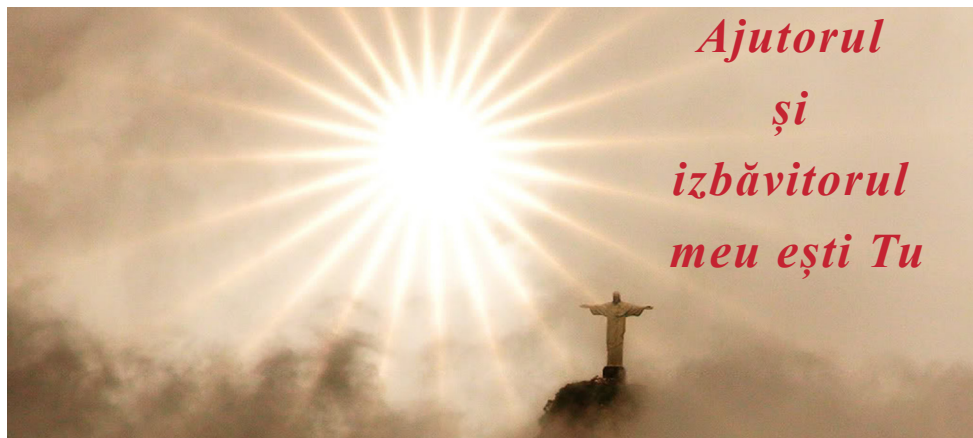

FOAIE PAROHIALĂ

FEBRUARIE 2017

Ajutorul și izbăvitorul meu ești Tu

Atunci când ne desfășurăm activitățile obișnuite, totul se derulează în mod firesc, fără întrebări. Respirăm, mergem, vedem, auzim – totul ni se pare normal. Iar dacă într-o zi simțim că ceva nu este în regulă, că avem o durere sau că nu ne mai putem mișca așa cum făceam de obicei, ne gândim imediat că avem o problemă de sănătate. Așa se întâmplă de cele mai multe ori: **când omul are un bun, face abstracție de el, se comportă ca și cum i s-ar cuveni dintotdeauna și pentru totdeauna. Doar atunci când pierde acel bun, își dă seama de valoarea a ceea ce avea.**

Dacă unii dintre noi ne confruntăm cu suferințe trecătoare, există, din nefericire, oameni pentru care boala este un mod de viață. Există oameni care se identifică cu suferința. Și asta nu de azi, de ieri: **„Boala și suferința s-au aflat întotdeauna printre problemele cele mai grave care încearcă viața omului. Prin boală, omul face experiența propriei neputințe, a limitelor și a condiției sale muritoare”** (*Catehismul Bisericii Catolice, 1500*).

În fața suferinței, a bolii, omul este ispitit să strige sub efectul durerii, asemenea dreptului Iob. Când condiția omului se degradează, crește neliniștea, iar unii chiar sunt ispitiți să se îndoiască de prezența lui Dumnezeu în viața lor. Dar „Iob este conștient de prezența lui Dumnezeu în viața sa; strigătul său nu este o revoltă, ci, din străfundul necazului său, el lasă să iasă încrederea sa. Prietenii săi, precum fiecare dintre noi în fața suferinței unei persoane iubite, fac eforturi ca să-l consoleze, dar folosesc cuvinte goale. În prezența suferințelor, ne simțim lipsiți de putere, nu găsim cuvintele potrivite. În fața unui frate sau a unei surori cufundate

în misterul Crucii, tăcerea respectuoasă și plină de compasiune, prezența noastră susținută de rugăciune, un gest de tandrețe și de mângâiere, o privire, un surâs, pot să facă mai mult decât atâtea discursuri”. (Benedict al XVI-lea)

Deși poate părea absurd sau greu de acceptat, **„pentru cel care crede în Cristos, nu există suferință fără rost. Și în abis de durere, Răstignitul este cu el”**, iar suferința trăită cu demnitate devine mărturie. În 2005, după ce l-a vizitat la spital pe Papa Ioan Paul al II-lea, Cardinalul Joseph Ratzinger, viitorul Papă Benedict al XVI-lea, spunea: „Exemplul suferinței Papei este foarte important și am fost martorii ei în ultimii ani: a suferi este un mod special de a predica”. Și tot atunci, Asociația persoanelor afectate de Parkinson afirma: „Aducem mulțumirile noastre Papei, pentru că a ajutat la reabilitarea imaginii noastre: Sfântul Părinte a apărut cu curaj în public ca o persoană care suferă, dar continuă să muncească. Papa Ioan Paul al II-lea ne-a transmis multe prin intermediul suferinței lui: această suferință este o etapă în drumul vieții, o etapă care este trăită împreună cu patimile lui Cristos”.

Pentru ca suferința să nu fie povară apăsătoare, cei care suferă pot să adauge durerea lor durerii lui Cristos care a murit pe cruce pentru răscumpărarea noastră; cei aflați în suferință pot fi colaboratori privilegiați ai lui Isus la salvarea sufletelor.

De fapt, aceasta este misiunea celor bolnavi în Biserică, care a fost dintotdeauna conștientă de rolul și de valoarea suferinței iluminate de credință. „Suferința voastră, dragi prieteni bolnavi, nu este inutilă! Dimpotrivă, este prețioasă datorită participării ei la misiunea misterioasă, dar cu adevărat mântuitoare a Fiului lui Dumnezeu”, spunea într-unul din mesajele sale Papa Ioan Paul al II-lea, mărturisindu-le celor suferinzi că se bazează pe valoarea rugăciunilor și a suferințelor lor și îi îndemna să-și ofere suferințele pentru Biserică și pentru lume.

Chiar dacă acest text vorbește despre suferință, intenția a fost aceea de a transmite un mesaj de lumină și de speranță: viața noastră este prețioasă, chiar și atunci când este lovită de suferință; suferința ne poate face să depășim superficialitatea, egoismul și păcatul și să ne încredem pe deplin în Dumnezeu și în voința Sa mântuitoare. **„Eu sunt sărman și lipsit, Stăpâne, ai grijă de mine! Ajutorul și izbăvitorul meu ești Tu: Dumnezeul meu, nu zăbovi!”**

Preot paroh Mihai Mărtinaș

MERINDE PENTRU DRUM

■ Cum să ne iubim bătrânii?

Lasă-i să-ți vorbească pentru că este în trecutul lor o comoară de adevăr, de frumusețe și de lucruri bune!

Lasă-i să învingă în discuții, pentru că au nevoie să se simtă siguri pe ei înșiși!

Lasă-i să-și viziteze vechii prieteni, pentru că alături de ei se simt retrăind!

Lasă-i să povestească poveștile lor repetate, pentru că se simt fericiți când se știu ascultați!

Lasă-i să trăiască printre lucrurile pe care le iubesc, pentru că simt o mare suferință când viața lor este ruptă în bucăți!

Lasă-i să-și spună părerea, pentru ca mai târziu, când nu vor mai fi printre noi, să nu ai mustrări de conștiință!

■ Cântarea unei persoane în vârstă

Fericiți cei care mă privesc cu simpatie!

Fericiți cei care înțeleg mersul meu anevoios!

Fericiți cei care-mi vorbesc cu voce tare, ca să minimalizeze surzenia mea!

Fericiți cei care strâng cu căldură mâinile mele tremurânde!

Fericiți cei care se interesează de tinerețea mea îndepărtată!

Fericiți cei care nu obosec să-mi asculte poveștile deja de atâtea ori repetate!

Fericiți cei care înțeleg nevoia mea de afecțiune!

Fericiți cei care-mi oferă din timpul lor!

Fericiți cei care-și amintesc de singurătatea mea!

Fericiți cei care sunt alături de mine în suferință!

Fericiți cei care îmi înșeninează ultimele zile ale vieții!

Fericiți cei care îmi sunt alături în momentul Marii Treceri!

Când voi intra în viața fără de sfârșit îmi voi aminti de ei și-i voi aminti și Domnului de ei!

ANUNȚURI

Pe 1 martie este Miercurea Cenușii, zi cu care începe Postul Mare, timp al pocăinței, al iertării și al iubirii, al sobrietății și al evitării exceselor de orice fel. În această perioadă este recomandată renunțarea în beneficiul săracilor sau al suferinșilor. De asemenea, sunt interzise petrecerile zgomotoase.

COMUNITATEA SUNTEM NOI! HAIDEȚI SĂ NE SUSȚINEM PAROHIA!

Noi, cei botezați, suntem Biserica; trebuie să ne simțim Biserică și să considerăm ca fiind proprii problemele care privesc Biserica și comunitatea căreia îi aparținem. Parohia este o comunitate de credincioși, deci este a noastră, a tuturor; este pentru toți și formată din toți. Fiecare trebuie să vrea binele parohiei, să o iubească, să o frecventeze, să o facă vie.

Haideți, așadar, să ne ajutăm parohia! În acest sens sunteți îndemnați să susțineți în mod concret parohia direcționând cei 2% pe care statul oricum vi-i reține lunar din salariu.

Formularul 230 și detalii vor fi disponibile pe site-ul parohiei și la Biroul parohial.

Programul religios al parohiei

Sfintele Liturghii sunt celebrate după următorul program:

- de luni până sâmbătă, la orele: **8.00; 18.00.**
- duminica, la orele: **9.00; 11.00; 18.00.**
- În Sărbătorile de poruncă din timpul săptămânii, la: **9.00; 11.00; 18.00.**

Sfântul Rozariu și Coronița milostivirii lui Dumnezeu:

- în fiecare seară, la **17.15**
- duminica, la orele: **8.15; 10.15 și 17.15**

Adorație în fața Preasfântului Sacrament:

- în fiecare joi, după Sfânta Liturghie de la **ora 18.00**, pentru o oră, rămânem în Adorație euharistică și în rugăciune pentru a ispăși și a repara ofensele aduse Preasfintei Inimi a lui Isus și Inimii Neprihănite a Mariei.
- în fiecare primă vineri din lună și duminica, după Sfânta Liturghie de la **ora 18.00.**